

[Kirkeministeren.]

kirken skaanet for store Splittelser, Splittelser, som man ikke under en stivere Kirkestyrelse blev skaanet for i nogle af vore nordiske Broderlande.

Siden Vedtagelsen af Valgmenighedsloven har der næppe været noget kirkeligt Lovforslag, der som dette om at give Kvinder Adgang til Præsteembeder i Folkekirken har delt Vandene. Det er i og for sig ganske forstaaeligt. Det er noget helt nyt, og dog er det, omend det er aldrig saa nyt, i Virkeligheden en nødvendig Følge af den Ligestilling af Mand og Kvinde, Træl og Fri, som Kristendommen først af alle og i Grunden ogsaa, naar det kommer til Stykket, ene af alle giver Menneskene.

Den Ængstelse over for Loven, som jeg bedst forstaaer, er den, som vendt mod de øvrige Kirker i Verden siger, at her faar vi en Særstilling, som vi ikke kan være tjent med, naar vi alene indfører kvindelige Præster. Jeg vil dog mene, at det her kan være værdifuldt at mærke sig, at de to nordiske Biskopper i den nyeste Tid, som har haft den største økumeniske Indsigt, og hvis Navne netop paa dette Omraade har raget op over alle andre, den norske Biskop Ejvind Berggrav og den danske Biskop Valdemar Ammundsen, begge var uden Betænkelighed netop over for Spørgsmaalet om kvindelige Præster.

Alligevel vilde jeg ikke være kommet med Lovforslag i saa Henseende, om ikke Spørgsmaalet paa naturligt Maade havde krævet Løsning. For det er fuldkommen rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen siger, at naar der er en Menighed, der ønsker en kvindelig Præst, maa den ogsaa have Mulighed for at faa det. Det er altsaa at aabne en saadan Adgang, og det er kun dette, der er Rigsdagens Opgave i denne Situation. Det er ikke dens Opgave at sige, at Kirken skal have kvindelige Præster, det maa være dens egen Sag; men i det Øjeblik den ønsker det, kan det ikke være Rigsdagens Opgave at sætte sig derimod. Det er derfor, jeg har indføjet Lovforslagets § 7, og det er mit Haab, at Loven maa blive vedtaget med denne Paragraf, for saa sker der det, at Adgangen er aabnet for Kvinder, hvor man virkelig ønsker en Kvinde, samtidig med at det vil være umuligt for en maaske indifferent Kirkestyrelse at paatvinge en Menighed en kvindelig Præst. Saa er der, saa vidt jeg kan skønne, sket Ret og Skel til alle Sider, og saa er der føjet et nyt Blad til den kirkelige Frihedslovgivning,

som jeg tror vil kunne staa for Eftertidens Dom som en god og rimelig Lov.

Sammen med de Forslag om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, der behandles her i Dag, foreligger der ogsaa Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 100 af 4. Marts 1921 om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv, som er forelagt af de ærede Medlemmer Hr. Jørgen Jørgensen, Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, Hr. A. M. Hansen og Hr. Kristian Nygaard. Denne Sag henhører under Statsministerens Embedsomraade, og Statsministeren har bemyndiget mig til at sige, at han godkender den foreslaaede Ændring af Lovens Stk. 2, og at dette Lovforslag i øvrigt behandles sammen med de foranævnte Lovforslag.

Johs. Hansen: Da Grundloven blev gennemført i 1915 med den Virkning, at fremtidig havde Kvinder Valgret her i Landet til baade Folketing og Landsting paa lige Fod med Mændene, maatte det naturligt have til Følge, at der snart maatte komme et Lovforslag, der gav Kvinderne samme Adgang til Embedsstillinger, Tjenestemandsstillinger og Hverv i det offentlige Tjeneste, som Mændene havde. Der gik da ogsaa kun nogle faa Aar, inden den daværende Statsminister fremsatte et Forslag, der gik ud paa, at Kvinder skulde ligestilles med Mænd ved alle Embeder, alle Tjenestemandsstillinger og offentlige Hverv, bortset fra Stillinger af rent militær Art, det vil altsaa sige ligestilles med Mænd, ogsaa naar det gjaldt Præsteembeder. Det Lovforslag fik en meget velvillig Modtagelse, ikke mindst af Venstre, idet Venstres Ordfører i sin Ordførertale sagde, at han gik ud fra, at Lovforslaget kunde vedtages med det samme uden overhovedet at komme i Udvalg.

Det gik nu anderledes, end Ordføreren havde tænkt sig, navnlig takket være det daværende Medlem, Dr. J. Oskar Andersen, og ogsaa Venstres Fører dengang, I. C. Christensen, idet Venstre i de efterfølgende Forhandlinger i betydelig Grad trak sig tilbage fra den Stilling, Ordføreren oprindeligt havde indtaget. I Løbet af den efterfølgende Tid fandt Venstre frem til den Stilling, som udtryktes saaledes, at man sagde, at denne Sag, altsaa Kvinders Adgang til Præsteembeder, i og for sig ikke var paa Dagsordenen i hint Øjeblik, men naar den Dag kom, da der var et Menighedsraad, der ønskede en kvindelig Præst, og der var kvindelige Teologer, som var villige til at gaa til en saadan Opgave, var